

Розділ 1

Джо

Темношкірій дівчині доволі легко вижити у вищому світі, якщо знати правила.

Перше: хай куди йдеш, тримай напоготові список за-слуг – диплом престижного університету, розсип літерок після твого імені на позначення наукових ступенів, перелік достатньо впливових друзів, що додадуть тобі значущості. Про все це заявляй чітко й так часто, щоб нікому й на думку не спало питати, чому ти тут, проте дбай про певний рівень скромності, щоб не стати для когось загрозою. (Найчастіше тебе виручать смішні історії, що починаються зі слів «коли я вчилася в медичному коледжі» або «моя кімната в гуртожитку Кембриджа».)

Друге: серйозний підхід до зачіски. Коли треба злитися з натовпом, випрямляй волосся – і тут уже сама обирай, у чому франтуватися: у перуці з проділом на сітці, потиличній накладці з пуш-апом чи просто скористатися праскою, бо ж визнаємо правду, навряд чи хтось із компанії помітить різницю. Афро – тільки коли треба виділитися. Пам'ятай, що яскравий імідж не завжди піде тобі на користь, і тішся з іронії: відсутність будь-якого «тюнінгу» зовнішності вже, вважай, мало не політична заява.

Трете: тобі знадобиться стандартний середньозахідний акцент. Прибери оте протяжне назальне «ао-о-ов» і напрацюй вимову дикторів із телеканалу *Channel 7 News*, хоча іноді, в окремих ситуаціях соціальної взаємодії, можна час від часу докинути «сссу-у-чка-а-а», суто для сміху.

І четверте, найважливіше: ніколи, ніколи не доводь до сліз білу жінку. Бо сльози білих жінок – то сіль для родючої землі, а земля – твої дружні стосунки, душевний спокій, прожиток та інші милі твоєму серцю речі. Що гарніша й молодша біла жінка, то сильодійніші сльози. Що більше свідків тих сліз, особливо серед цисгендерних чоловіків, то жахливіші наслідки.

До чого я це все веду: мені був повний гаплик.

Ми з Ешлі Б'ернацкі стояли лицем до лиця в атріумі розкішно обставленого пентхауса на Золотому узбережжі. Пентхаус належав світовій супермоделі Ренаті Коваленко, і сюди нас запросили на святкування тридцятого дня народження її сина, телевізійного актора Езри Аделмана. Свято зі своїх бездонних грошових запасів оплатив чоловік Ренати, Пол Аделман, мільярдер і гендиректор *Knydus Technologies*. Я прийшла, бо Езра був моїм найкращим другом. Ешлі прийшла, бо він був її хлопцем. А оскільки карми не існує, то від нашої останньої зустрічі (шістнадцять років тому, коли Ешлі обізвала мене горилою за відмову дати їй списати домашку) вона погарнішала ще більше.

– Я... Я не знаю, що ти хочеш від мене почути, – пробелькотіла Ешлі. Її високі вилиці й круглі щічки порожевіли, а сльози, що струменіли з великих світло-карих очей, красиво сяяли, ніби прозорі скляні крапельки. Радіус зони ураження довкола неї становив близько двох

метрів – достатньо, щоб я втрапила в халепу у велелюдному атріумі. Наша нещаслива зустріч тривала всього зо дві хвилини, проте Ешлі вже примудрилася перетворити мене з докторки Джозефіни Боатенг, терапевтки, інфлюенсерки та близької подруги й довіреної особи господарів вечірки, на безлику й розлючену темношкіру жінку, яка хижо полює на Чиюсь Знедолену Онучку.

– Чому ти плачеш? – спантеличено запитала я. Поважний старший джентльмен неподалік голосно фукнув, бо, вочевидь, почув «ось я тобі зараз дам привід для сліз». Я пошукала очима якогось союзника, не знайшла й зупинилася на Езрі, що якраз підходив – зрештою, це через нього мене спіткала ця неприємність.

– Серйозно?

Хай як прагнула знайти в Езрі порятунок, я його не отримала. Ешлі не була першою його дівчиною за цей рік, імовірно, не була першою навіть за цей місяць. Красиві спадкоємці айтішних імперій не зобов'язані вступати в довготривалі стосунки. Проте, хоч він завжди був лайняним бойфрендом, друг із нього був доволі надійний.

До сьогодні. Сьогодні обличчя в нього було непривітне. Я шоковано спостерігала, як він схопив Ешлі за руку, легенько стиснув, а другою рукою промокнув її сльози кишеньковою хустинкою, яка стовідсотково коштувала більше за моє сьогоднішнє вбрання. Краще б уже задушив мене тією хусточкою.

Але ж правда, так мені й треба. Ешлі Б'ернацкі була дуже мила, дуже маленька й дуже білява. Вона володіла водневою бомбою зі сліз білої дівчини, і, божечко милий, майстерно опанувала цю зброю. У дитинстві вона регулярно співала свою пісню сирени, зазвичай після того, як вчиняла зі мною щось невимовно жахливе,

і побуряковілий заступник директора не раз тягав мене до свого кабінету на її захист.

Судячи з обличчя Езри й посилених шепітків довкола, історія от-от повториться.

— Я просто хотіла привітатися, — проскиглила Ешлі.

Езра обдарував її найніжнішою усмішкою, а тоді спрямував на мене суворий погляд. Було дивно, що цей погляд адресований мені — ніби в його шкіру прокрався якийсь незнайомиць і сердито зиркав на мене очима Езри.

— Джо, може, поговоримо? — він запхав уже вологу хустинку назад до кишені піджака, заспокійливо погладжуючи Ешлі по тремтливій руці. — Наодинці?

Кутики моїх губ нервово сіпнулися вниз. *Ну от, приїхали.*

Люди дивилися звідусіль, затамувавши подих і чекаючи моєї реакції так, як чекали б на ревіння циркового лева.

Та я не дам їм цієї втіхи. Я піднесла келих шампанського до губ, розслабила плечі й нагородила Езру усмішкою, яка, напевно, мала повністю його роззброїти.

— Звісно, — відповіла я й дозволила чоловікові, який — я це точно знала — якраз ставав моїм колишнім найкращим другом, провести мене крізь атриум. Натовп розступався перед нами, як Червоне море, пропускаючи принца й парію.

Езра мовчки повів мене тихим коридором. Я швидко й енергійно крокувала за ним, намагаючись не відставати на своїх височезних підборах від його велетенських кроків. Заразом милувалася його широкою спиною. Коли ми познайомилися, він був таким худющим, що я могла носити його на руках — худий настільки, що при обіймах я кривилася, коли в мене кинджалами впиналися його ключиці. Той Езра, з дредами, що скидалися на швабру, кривою усмішкою й повною відсутністю прикрас... Тому

хлопцю я колись урятувала життя. Він дивився на мене знизу вгору скляними блакитними очима й просив ніколи його не кидати, і я прошепотіла: «Не кину». А тепер, десять років по тому, гадала, чи не варто було тоді вимагати аналогічної обіцянки.

Ми досягли пункту призначення, робочого кабінету, і Езра відчинив переді мною двері — такий собі тюремний наглядач біля камери. Я зайшла всередину, проводячи рукою по книжковій полиці. Жодного разу не бачила, щоб Аделмани користувалися цією кімнатою, проте тут пахло ними — сонячним світлом і відчиненими вікнами, сандаловим деревом і цитрусовими. Посередині кімнати стояло бюро Мазаріні, таке ж ідеальне, як і два роки тому, коли Рената побачила його в музеї та в найогиднішій демонстрації несосвітених статків вирішила придбати просто з вітрини. Я обійшла бюро і сперлася на нього, обличчям до зашпаних вохрянних гардин із золотим шитвом. Шістсот тисяч доларів та триста років історії, і все це просто в мене під дупою. Поки Езра зачиняв двері, я покрутила мініатюрний глобус, що стояв на бюро.

Щойно клацнула клямка, він розвернувся до мене:

— Ну... Може, поясниш, чого ти причепилася до моєї дівчини?

— Що ти хочеш цим сказати? — мій голос звучав надто високо, наче його витискали з тонесенького, як тростинка, горла. — Я поводитися дуже гречно.

— Ну звісно, і тому вона тепер плаче, — сухо відказав Езра. Підніс руку до волосся, щоб відкинути його з лоба, потім згадав, що на ньому ціле відро засобу для укладки, і опустив руку. — Годі тобі, Джо, я ж знаю, ти вважаєш, що я надто поспішаю в стосунках, але могла б подіставати цим мене, а не її...

— Гадаєш, проблема саме в цьому? — перервала його я, не вірячи власним вухам. — Та жінка. Твоя дівчина. Її повне ім'я — Ешлі Б'ернацкі, правильно?

— Так, — миттєво відгукнувся він. І одразу ж замовк. — Чекай. А ти звідки знаєш?

— Поворуши мізками, Езе. Звідки я можу це знати?

Я чекала, поки до нього нарешті дійде, і напружене підборіддя розслабиться. На його обличчі був написаний шок, і це дещо охолодило мою лють. Зрештою, Езра б так зі мною не вчинив. Не став би свідомо зближуватися з жінкою, яка перетворила мое життя на пекло, навіть якщо це було понад п'ятнадцять років тому. Ми провели стільки класних вечорів під зоряним небом, розпускаючи гобелени власних травм на нитки, тож він не став би робити мені боляче, бавлячись із тією, хто зіграла суттєву роль у моїй травмі.

— Капець, — промовив він. — От же ж *срака*. Ти певна, що це вона?

— Звісно, певна, — відповіла я. Коли вона простягнула мені руку й жваво привіталася: «Привіт, я Ешлі! А ти, напевно, Джо!», я відповіла: «Ти знаєш, хто я. Ти колись псувала мені життя». Факт. У лоба. Навіть без злості. Так, я могла б більше всміхатися, може, потиснути її простягнуту руку, а не залишити висіти переді мною в повітрі. Проте я також могла б вилити шампанське їй на голову. Зважаючи на ситуацію, я проявила люб'язність.

І сказала про це Езрі.

— Я не знав, — тупо пробурмотів він.

— Ну, це все одно тебе не зупинило, і ти одразу кинувся її захищати.

— А що я мав робити? — здивувався Езра. — Хто-хто, а ти знаєш, як сильно можуть приголомшити мамині

вечірки, а в Ешлі це перший такий вихід. І, Джо, будь певна, я б ніколи не став із нею зустрічатися, якби знав про вашу спільну історію. Проте минуло багато часу, і я тобі клянуся, зараз вона хороша. Якби ти ближче з нею познайомилася, вона, ймовірно, і тобі б сподобалася...

Я перестала його слухати. «Та хай вона тепер хоч сама довбана мати Тереза!» — хотілося заволати мені. Якщо вже чесно, мені в принципі було начхати на те, що нова пасія Езри — Ешлі Б'ернацкі, яка, начебто, сильно змінилася. Добивало те, що я тут, у цій кімнаті, отримую докори, а вона там, в атріумі, витирає слізки й збирає співчуття. Навіть зараз Езрі не спадало на думку, що, можливо, він мав би стати на *мій* захист.

Я роками мовчки сподівалася, що колись Езра мене помітить. Що всі ті легковажно й звично кинуті «люблю тебе», які доповнювали його прощальні словечка, набудуть якоїсь ваги. Що одного дня в голові йому щось клацне, і він зрозуміє, що та глибока любов, те «я-в-тебе-глибоко-під-шкірою», яке він шукав у жінках типу Ешлі, увесь цей час було в нього просто перед носом. Позаяк я ненавиділа почуватися жалюгідною, то переконала себе, що зовсім-зовсім на нього не запала. Що не шукала чоловіків деінде, бо була *зайнята*. Що мені двадцять дев'ять, я незаймана й на побачення ходила усього тричі за все життя, адже мала зосередитися на медичному коледжі. А далі, на резидентурі, на романтику вже не було часу, а не тому, що я берегла себе — бо ж раптом хлопець, в якого я закохана більшу частину дорослого життя, прокинеться вранці й вирішить *обрати мене, віддати перевагу мені, полюбити мене*.

Чоловіча рука взяла мене за підборіддя й повернула обличчям до себе.